

ПРОТОКОЛ

№ 347

**, 25.02.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жана Ив. Маркова

Членове: Тони Кръстев
Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
Сложи за разглеждане докладваното от Тони Кръстев Въззивно гражданско дело № 20223100500170 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 14:02 часа се явиха:

след спазване на разпоредбата на чл. 142, ал. 1, предл. II^{ро} от ГПК

Въззивникът Т. Б. Д., редовно призован, не се явява лично, не изпраща представител.

Въззиваемият „Теленор България“ ЕАД, редовно призован, не се явява законният представител на дружеството, не се представлява.

По хода на делото **СЪДЪТ** докладва писмена молба, изходяща от въззивника, чрез процесуален представител с вх. № 4554/23.02.2022г., в която е изразено становище за даване ход на делото. Поддържа се въззивната жалба, изразено е становище по същество.

Представен е и списък по чл. 80 ГПК, обективиран в молба вх. № 4557/23.02.2022г., с приложено доказателство – Договор за правна защита и съдействие.

СЪДЕБНИЯТ СЪСТАВ, с оглед редовното призоваване на страните, намира, че не са налице процесуални пречки по хода на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СЪДЕБНИЯТ СЪСТАВ, на основание чл. 268, ал. 1 от ГПК докладва постъпилата въззивна жалба, съобразно постановеното в разпоредително заседание Определение № 458 от 03.02.2022 година.

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК и е образувано по въззивна жалба вх.№ 302699/23.11.2021 г., подадена от Т. Б. Д. срещу решение № 262673/25.10.2021 г., постановено по гр.д. № 15010/2020 г. на РС - Варна, 20-ти съдебен състав, в частта, с която е признато за установено в отношенията между страните, че Т. Б. Д., ЕГН *****, ** дължи на „Теленор България“ ЕАД сумата от 615.06 лева, представляваща допълнителна горница над сумата от 117 лева до общия сбор от 819.21 лева, заявени остатъчни задължения от доставчик на мобилна услуга по Договор за предоставяне на абонаментно обслужване на номер 359894414456, формиран от потребление на услуги извън абонаментен пакет и месечни абонаментни такси, начислени за период 05.06.2018 г. до 04.10.2018 г., която сума е предмет на Заповед за изпълнение № 260162/28.08.2020 г., издадена по ч.гр.д. № 5300/2020 г. по описа на ВРС.

Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилност на решението в обжалваната му част поради допуснати от ВРС нарушения на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Оспорва реалното доставяне на фактурираните услуги, като счита че в хода на първоинстанционното производство това не е установено от ищцовата страна. Твърди, че с приемането на експертните заключения първостепенния съд е нарушил процесуалните правила. Счита за неправилни изводите, досежно нищожността на съглашението по чл. 36, ал. 2 от ОУ. Посочва, че предоставените услуги са над месечния кредитен лимит на ползване на мобилната клетъчна мрежа от 120 лева и следва да са за сметка на мобилния оператор. Сочи, че предвиденото в ОУ задължение на потребителя да заплаща всички дължими суми, включително и тези над лимита, дори и когато не е информиран за достигането му, не е индивидуално уговорено и противоречи на чл. 199 от ЗЕС, поради което и тази договорна клауза е неправопавна, съответно и нищожна. Счита, че неизпълнението на задължението на мобилния оператор да информира потребителя за достигането на лимита поставя последния в невъзможност да избере поведението си, поради което и не може да му се вмени задължение да заплаща цена над лимита. Поради така изложеното счита сумата за недължима. Моли за отмяна на първостепенния акт в обжалваната част. Претендира съдебно-деловодни разноси за всички инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата страна „Теленор България“ ЕАД депозира отговор на въззивна жалба, с който оспорва наведените от въззивника твърдения. Твърди, че не попада в полето на чл. 199 от ЗЕС, тъй като предоставените услуги са типични за мобилния оператор. Посочва, че клаузата на чл. 36 от ОУ не вменява задължение на оператора да ограничава и/или спира ползването на услугите от страна на потребителя, а само му предоставя това право, поради което и неограничаването на достъпа

до мобилната мрежа не съставлява нарушение на задълженията. Излага, че е изпълнил договорните си задължения като двукратно е уведомил Т. Б. Д. за достигане на кредитния лимит, но въпреки това тя е продължила да използва роуминг услуги. Посочва, че всеки абонат може и сам да се информира за своето потребление и за текущата си сметка, като начинът за това е упоменат в договора. Твърди, че с подписаната от потребителя декларация-съгласие последният е удостоверил, че е запознат и приема ОУ, като съответно е задължен да заплаща всички предоставени услуги. Счита претенциите си за доказани. Моли за оставяне без уважение на въззивната жалба. Претендира съдебно-деловодни разноски.

СЪДЕБНИЯТ СЪСТАВ счита делото за изяснено, поради което

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

СЪДЕБНИЯТ СЪСТАВ счита устните състезания за приключили и обяви, че ще се произнесе с решение в едномесечен срок.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 14,03 часа.

Председател: _____

Секретар: _____